



<http://www.mouseviator.com>

Prohlášení autora:

Tento a další dokument, které jsou dostupné na výše uvedené adrese (dříve také na <http://mousepress.ic.cz/>) jsou výhradně mým osobním výtvořem a Divadlo Spejbla a Hurvínka **nenese žádnou zodpovědnost** za jejich obsah! Rovněž, pokud čtete nějaký příběh, který se tváří „výchovně“ nebo jako „vzdělávací“, vezměte prosím na vědomí, že může obsahovat chybné informace, jakkoli je píšu dle svého nejlepšího vědomí, svědomí a znalostí.

Vítám Vás, čtenáře tohoto a dalších dokumentů, které je možné stáhnout z výše uvedené adresy. Tento dokument smíte použít k pobavení sebe samých či svých přátel. Pro osobní potřebu si můžete dokument vytisknout a archivovat jej v elektronické či tištěné podobě.. Vše co není tímto textem povoleno je zakázáno! Nesmíte tedy například měnit, kopírovat, jakkoli zveřejňovat nebo vydávat dokument nebo jeho část za vlastní. Všechny dokumenty nalézající se na výše zmíněné internetové adrese jsou poskytovány zdarma a jsou vytvářeny pro mé osobní potěšení a k pobavení ostatních, neb Spejbla a Hurvínka mám velmi rád.

Autor, Radek Henryš

Část 5. - Nebezpečí v přírodě

(Spejbl, Hurvíněk a Mánička se vydali, na popud pana Spejbla, tábořit do přírody a ztratili se. Jsou slyšet kroky, jak Spejbl, Hurvíněk a Mánička pochodují lesem. Kroky se přibližují až naši hrdinové zastaví)

- Spejbl: Počkejte děti. Tady se na chvíli zastavíme, já se musím podívat do mapy, abych zjistil, kde jsme.
- Mánička: Já myslím že jsme docela ztraceni.
- Spejbl: Ale kdepak, ztraceni, jsme si jen trošku prostorově nejistí, stačí jen, abychom se trošku zjistili... žano.
- Hurvíněk: Jak zjistili tatí? Vždyť když jsme naposledy zastavili v tom kempu..., jak že se jmenoval?
- Spejbl: (luští mapu) Jo, tak tedy támhle je ta řeka....Co že se, jak se co jmenovalo?
- Hurvíněk: Ten kemp?
- Spejbl: Jaký kemp?
- Mánička: Jak jsme se tam zastavili.
- Hurvíněk: A jak jsme se tam ptali na cestu.
- Spejbl: Jo ten, no to byl přeci ten kemp, jak že se jmenoval...?
- Hurvíněk: To se ptáme přeci my tebe.
- Spejbl: To byl ten kemp.... pod těmi ... Troskami.
- Mánička: Pod jakými troskami?
- Spejbl: Pod tím hradem přeci, nebo co to bylo za trosky.
- Hurvíněk: A jak se chceš tatí zorientovat v téhle pustině, když jsi nenašel na mapě ani ten kemp pod Troskami?
- Spejbl: Šmankote, a jak bych asi mohl v mapě najít nějaké trosky, nevíš? Do map se dávají jen celé tento, že jo ... a ne kdejaká hromada kamení.
- Hurvíněk: A jsi si tatí jistý, že tudy jsme ještě nešli?
- Spejbl: Jistý, jistý. Člověk si nemůže být nikdy ničím jistý, to si pamatuj.
- Hurvíněk: Protože já si myslím, že tudy už jsme šli.
- Mánička: A jsi si jistý Hurvíнку?
- Hurvíněk: Jistý, jistý. Člověk si nemůže být nikdy ničím jistý, to si pamatuj, Máni. Ale jsem si téměř jistý. Člověk si může být aspoň téměř jistý, vid' tatí?
- Spejbl: Ovšem že ano.
- Hurvíněk: Tak jsem si téměř jistý, že jsme tudy už šli.
- Mánička: Ale jak si můžeš být jistý, že jsme tudy už šli?
- Hurvíněk: Téměř jistý!
- Mánička: Tak téměř jistý?
- Spejbl: Ano, jak si můžeš být jistý, tedy téměř, že jsme tudy už šli?
- Hurvíněk: Se podívej tady na ten pařez tatí.
- Spejbl: A co na něm mám jako vidět?
- Hurvíněk: Nepřipadá ti nějaký povědomý?
- Spejbl: Jak by mi mohl být povědomý? Nemůžu si přeci pamatovat každý pařez, u kterého se zastavíme.
- Hurvíněk: A nepřipadá ti ani nijak zvláštní?
- Spejbl: Zvláštní, já nevím, nic zvláštního na tom pařezu nevidím. Je kulatý, všude kolem dokola má kůru a uvnitř ty léto-kruhy, jako každý obvykle běžně netradiční pařez v lese, žano.
- Mánička: Ale tenhle je opravdu nějaký jinak divný pane Spejble. Podívejte, co je to na něm za zářezy?
- Spejbl: Ukaž, kde?
- Mánička: Tady, podívejte.

Spejbl: No jo, opravdu jsou tam nějaké zářezy.
Hurvínek: Kde?
Spejbl: No tady, podívej.
Hurvínek: Jo ty, ty jsem tam udělal já.
Spejbl: A kdy prosím tě?
Hurvínek: Jeden pokaždé, když jsme šli kolem.
Spejbl: Nepovídej, to není možné. Kdybychom tudy už šli, tak bych si to....ale když se na ten pařez podívám z tohoto úhlu, tak opravdu vypadá nějak povědomě.
Mánička: A kolik jsi tam těch zářezů už udělal Hurvínku?
Hurvínek: Jestli na to správně vidím, tak čtyři.
Spejbl: Čtyři, to není možné, jsi si jistý?
Hurvínek: Člověk si nemůže být nikdy ničím jistá ta'uldo, to si pamatuj. Ale jsem si téměř jistý.
Spejbl: No dobře. Ale kudy jsme se odsud tedy vydali posledně?
Mánička: Já myslím, že po té vyšlapané cestě tady vpravo.
Hurvínek: Která před naší návštěvou snad ani vyšlapaná nebyla.
Spejbl: Dobře, tak tudy už nepůjdeme. Počkejte děti, já se kouknu do mapy. A hele, tady na mapě mám nějakou řeku, to by mohla být tamhle ta, co je vidět pod námi vlevo.
Hurvínek: To by mohla být ona tatí.
Mánička: Nebo by to mohla být také tahle druhá pane Spejble.
Spejbl: To je ta stejná Máničko, jen z druhé strany.
Mánička: Ale když se podívám vpravo pane Spejble, tak tam z žádné druhé strany není.
Spejbl: Jak z druhé strany?
Mánička: Přeci kdyby to byla ta samá řeka, to znamená že by se vlastně kroutila kolem nás, tak bychom ji museli vidět i na pravé straně.
Spejbl: Ale na pravé straně, co vidíš na pravé straně Máničko?
Mánička: Kopec pane Spejble.
Spejbl: No tak! A už jsi viděla nějakou řeku téct do kopce? A vůbec, dost už povídání. Já se jen podívám do mapy, s buzolou, žano....a můžeme vyrazit!
(Chvilí je ticho)
Hurvínek: Tak co tatí?
Spejbl: Ale co. No nemohu to tady rozluštit, když je to tam anglicky.
Mánička: Co je tam anglicky, pane Spejble?
Spejbl: No co, tady ten ciferník. Tady je nějaké N, W, E a S a kdo z toho má poznat, kolik je vlastně hodin?
....
To S bude zřejmě sever, ale jak mám vědět, co je ten zbytek. Normální člověk by tam přeci napsal R pro Rusko jako východ a tak dále. Ale tady žádné R není.
Hurvínek: A ty chceš tatí, abychom došli k té řece?
Spejbl: No ano.
Hurvínek: Tak co kdybychom šli tudy?
Spejbl: Proč tudy?
Mánička: No když tu řeku vidíme tamhle pod kopcem, tak stačí abychom šli touhle cestou a měli bychom dojít přímo k ní.
Spejbl: Což o to, za zkoušku nic nedáme. Tak vzhůru za řekou.
(Jsou slyšet kroky jak naši hrdinové odcházejí. Po chvíli jen Spejbl z povzdálí zavolá na Hurvínka.)
Spejbl: Tak jdeš Hurvajz?
Hurvínek: (Je slyšet jak pomalu dobíhá a poté udýchaně říká): Ovšem tatí, já jen musel něco dodělat.
Spejbl: Dodělat, a copak?
Hurvínek: No přeci další zářez.

(Je slyšet kroky a zesilující šumění vody, jak se Spejbl, Hurvínek i Mánička přibližují k řece. Cestou se o něčem baví až nakonec dojdou k řece).

- Spejbl: A jsme tady. Tak vidíte děti, já přeci říkal, že když se vydáme touhle cestou, tak že musíme dojít k řece. Ta bude určitě plná...
- Mánička: Vody, vidíte pane Spejble.
- Spejbl: Ale vody, už jsi viděla někde řeku bez vody Máničko?
- Mánička: Jen vyschlou...
- Spejbl: Tahle ale zdaleka není to, vyschlá. Já chtěl říct, že ta bude určitě plná...
- Hurvínek: Šutrů...
- Spejbl: Ale né...
- Hurvínek: Kamení...
- Spejbl: Ale né...
- Hurvínek: Písku...
- Spejbl: Nech mě prosím tě domluvit. Ryb!
- Mánička: Jakých ryb, pane Spejble?
- Spejbl: Bohatých, se spoustou penízků. Je jen škoda, že s sebou nemáme žádný prut. A bez prutu, tedy rybářského, to chytíme akorát...
- Hurvínek: Rýmu, že ano tatí.
- Spejbl: Ano.
- Hurvínek: (Zkusí teplotu vody). Jé tatí, ta voda je docela teplá, můžu se v ní vykoupat? Tamhle je taková malinkatá...něco jako pláž.
- Spejbl: No, cožpak o to, počkej...(zkusí vodu taky)...ale asi, no dobře, proč ne. Voda není nijak příliš studená ani divoká. Dobře tedy, klidně se vykousejte děti.
- Hurvínek: (se začne svlékat do trenýrek)
- Spejbl: A co ty Máničko? Ty nepůjdeš?
- Mánička: Já, já ne pane Spejble. Na mě je ta voda moc mokrá.
- Spejbl: No to máš pravdu Máničko. To na mě taky. (Hurvínek se mezitím svlékl do trenýrek je slyšet jak se rozbíhá směrem k vodě).
- Hurvínek: Počkat, počkat Hurvajz! Koukej se zastavit! Co to děláš?
- Hurvínek: Běžím do té řeky skočit pořádného kufra tatí..
- Spejbl: Taak to tedy NE Hurvajz! Já jsem ti dovolil JÍT se vykoupat a ne SKOČIT se vykoupat, nota-bene s nějakými zavazadly.
- Mánička: Proč do té vody Hurvínek nemůže skočit, pane Spejble?
- Hurvínek: Proč do té vody nemůžu skočit, tatí?
- Spejbl: Pročpak asi, protože je to nebezpečné, žano.
- Hurvínek: Jak to tatí? Vždyť voda je přeci voda, do té když skočím, tak budu jako v bavlnce - vlnce.
- Spejbl: To se pleteš Hurvajz...
- Mánička: Vážně pane Spejble?
- Spejbl: Vlastně ne Máničko...
- Hurvínek: Uf, málem jsem začal mít trochu strach tatí...
- Spejbl: To se velmi pleteš Hurvajz! Voda, přesněji řečeno takovéhle řeky, mohou být velmi nebezpečné!
- Mánička: Takovéhle řeky pane Spejble?
- Spejbl: Ovšem že ne jen takovéhle řeky, ale třeba i rybníky, jezera, vodní nádrže a jiné kaluže, když nejsou dost hluboké.
- Hurvínek: A proč tedy do těch kaluží nemohu skákat tatí?
- Spejbl: Ale nemůžeš, to zas né, jen musíš...
- Mánička: Jen musí dopadnout do vody, vidíte pane Spejble.
- Spejbl: Šmankote Máničko, to snad musí vždycky. Tedy pokud není olympijský stojan...
- Hurvínek: Olympijský stojan tatí?

Spejbl: Tedy skokan. Že aby tu kaluž nepřeskočil, to dá rozum. Ale copak jste nikdy neslyšeli, že nemáte skákat do vody, kterou neznáte?

Hurvínek: A jak se s ní mám seznámit tatí?

Mánička: Asi jako s každým jiným, Hurvíнку. Přijdeš, pozdravíš, chvíli si popovídáte a pak teprve do ní můžeš skočit...

Spejbl: Ale kdepak...

Hurvínek: Ježkovy oči, jak dlouho se s ní mám tedy vykecávat?

Spejbl: Vykecávat. Vykecávat se s vodou samozřejmě nebudeš. Už jsi viděl někoho, aby když se jde vykoupat, si sedl k vodě a začal si s ní povídat?

Hurvínek: Neviděl.

Spejbl: No tak.

Mánička: Ono to s vodou v řece ani nejde, vidíte pane Spejble.

Spejbl: Samozřejmě. (chvilíčku pauza) A proč by to vlastně nešlo?

Mánička: Vždyť by vám tam voda dřív otekla, než by jste jí něco pověděl.

Hurvínek: To je vlastně fakt tatí, to bys musel běžet podél břehu. A to by jsi toho moc nenapovídal než...

Spejbl: Prosím tě dost, dost už bylo seznamování s vodou, žano. Do neznámé vody NEBUDEŠ skákat ne proto, že bys ji neznal, ale proto, že ji neznáš! Tedy ne neznal, jako že bys ji neznal, ale neznal, jako že nemůžeš vědět, co v ní je.

Hurvínek: Co by v ní jako mohlo být?

Mánička: Třeba aligátor.

Spejbl: Jaký aligátor?

Hurvínek: Spláchnutý!

Spejbl: Jaký?

Mánička: Spláchnutý. To jsem viděla v televizi. Někdo si pořídí aligátorka...

Hurvínek: No, a potom ho omrzí...

Spejbl: Kdo? Ten někdo, toho aligátorka?

Mánička: Přeci ten aligátorek, toho někoho.

Hurvínek: A ten někdo ho pak ze samého omrzení spláchne do záchodu a on pak vyrostě...

Mánička: A je z něj velký rozmrzělý aligátor, který čeká na někoho, až skočí do neznámé vody.

Spejbl: Cožpak, úplně vyloučené to není. Ale spíše než aligátorů by jsi se měl ve vodě obávat čeho?

Hurvínek: Hadů!

Spejbl: Ale ne...

Mánička: Proč ne pane Spejble, ne každý přece splachuje aligátory.

Hurvínek: No tatí, někteří lidé spláchnou třeba i toho hada, nebo jiné plazivo.

Spejbl: Ale né. Co třeba takové kamení?

Hurvínek: O tom jsem ještě neslyšel tatí.

Spejbl: O čem, o kamení?

Mánička: O kamení už určitě Hurvínek slyšel, pane Spejble. Ale ještě jsme neslyšeli, že by ho někdo splachoval.

Hurvínek: To ho spíš jen vyhodí tatí.

Spejbl: Nechte už toho splachování. Já jsem tě chtěl dovést k tomu, že nemáš skákat do vody, kterou neznáš, protože tam může být třeba kamení, nebo malá hloubka a tak by si mohl ublížit...

Mánička: Tomu hadovi, kdyby tam opravdu byl, vidíte pane Spejble.

Spejbl: Ale kdepak hadovi...

Hurvínek: Tak tomu aligátorovi?

Spejbl: Ani aligátorovi...

Mánička: Tak tomu kamení?

Spejbl: Kamení? Sobě přeci. Mohl bys ublížit sobě!

Hurvínek: Aha.

Spejbl: No tak.
Hurvínek: A jak bych si mohl ublížit?
Mánička: Třeba jako Křehulík, jak tenkrát na školním výletě skočil do toho rybníka a zlomil si nohu.
Spejbl: Třeba tak Máni. A to to ještě dopadlo dobře.
Hurvínek: Právě že dopadl na kámen!
Spejbl: Ale ta situace myslím, že dopadla dobře.
Hurvínek: To ano, on Křehulík je vůbec takové křehké konstrukce. Jsme se až divili, že si nezlomil obě nohy.
Spejbl: Ale obě nohy! Mohl si třeba poranit páteř, nebo se mohl dokonce zabít, žano.
Hurvínek: To by musel mít fakt smůlu tatí, on skákal totiž po nohou. Právě proto si jednu zlomil.
Spejbl: No vždyť říkám, že měl štěstí. Kdyby skákal šipku, mohlo to být mnohem horší. A proto ani ty Hurvíнку, ani ty Máničko, nebudete co?
Mánička: Nebudeme skákat do neznámé vody.
Hurvínek: Šipku.
Spejbl: Šipku, kufr, placák, spláchnutého hada ani žádná další zavazadla! Pokud budete lézt do neznámé vody, tak se nejdřív v klidu přesvědčíte, zda na tom místě, kam by jste chtěli skočit, je dostatečná hloubka a že pod hladinou nejsou žádné překážky.
Mánička: Jako třeba hromada kamenů.
Hurvínek: Nebo hromada aligátorů, žano.
Spejbl: A ani žádné jiné ty ... živé nebo tento, nerosty, nebo tak! Jasně!
Hurvínek: Tak já to tedy běžím ověřit tatí (vyběhne směrem k vodě...)
Spejbl: Počkat počkat Hurvajz.
Hurvínek: (Trochu otráveně) Co zase?
Spejbl: No to není všechno. Taky se do té vody nepoženeš jak o berli do autobusu, žano.
Hurvínek: (Zklamaneč) Proč ne? Vždyť to je na tom v tomhle vedru to nejlepší. Je snad třicet stupňů nad průměrnou letní teplotou.
Mánička: To přeci nemůžeš Hurvíнку.
Spejbl: Vidíš, i Mánička souhlasí. A proč nemůže, Máničko?
Máničko: Protože přeci s sebou žádnou berli nemáme.
Spejbl: Ale kdepak, to byla jen taková metafora.
Hurvínek: Meta-co?
Spejbl: Metafora!
Hurvínek: Co je to metafora tatí?
Spejbl: Jaká kola?
Mánička: Metafora!
Spejbl: Co s ní?
Hurvínek: Já nevím co s ní.
Spejbl: Ono s ní něco je?
Mánička: To my nevíme pane Spejble, to jste říkal vy.
Spejbl: Já že jsem to říkal?
Hurvínek: Sím ano.
Spejbl: No tak vidíte to! Ale nechme už těch, toho, o čem jsme mluvili, žano. Radši mi řekněte o čem jsme se to bavili, než jsem řekl, že se o tom nebudeme bavit?
Hurvínek: To já nevím, ale já jsem se chtěl skočit vykoupat.
Mánička: Ale to jste Hurvíńkovi rozmluvil, že prý nemá skákat do vody, kterou nezná.
Hurvínek: No, tak jsem se chtěl doběhnout seznámit, ale to jsi mě zastavil, že se tam nemám v tomhle vedru hnát jak o berli do autobusu, ale nevysvětlil jsi mi proč.
Spejbl: Jo tak. No proč, to nevíš, že nemáš chodit do vody uhřátý?
Hurvínek: Víím tatí.
Spejbl: No tak!

Hurvínek: A proč vlastně nemám chodit do vody uhřátý?
Spejbl: Jak to proč? Vždyť teď jsi mi říkal, že víš, že nemáš chodit do vody uhřátý.
Hurvínek: To ano, ale nevím proč.
Spejbl: Ty nevíš proč?
Hurvínek: Sím nevím.
Spejbl: A co ty Máničko, ty to taky nevíš?
Mánička: Proč nemá chodit Hurvínek do vody uhřátý?
Spejbl: Ne jenom Hurvínek, nikdo by neměl chodit do vody uhřátý.
Mánička: Ani želvy?
Spejbl: Nikdo! Želvy, Hurvínek, lidé ani jiní obratlovci!
Hurvínek: A proč ne?
Spejbl: Protože je to pro organismus velký šok, který může být nebezpečný.
Hurvínek: Pro organismus?
Spejbl: Ano.
Hurvínek: Té želvy?
Spejbl: Každého, kdo vlez do vody uhřátý, žano.
Mánička: A jaký je to šok pane Spejble?
Spejbl: Velký jsem říkal.
Mánička: Ještě větší, než když na mě třeba Hurvínek bafne, vidíte pane Spejble.
Spejbl: Ale né, to je úplně jiný šok, než ten létací, tedy lefací, chci říct bafací.
Hurvínek: A jaký tedy?
Spejbl: Teplotní.
Mánička: Teplotní?
Hurvínek: Teplotní šok tatí?
Spejbl: No ano. To je podobné, třeba jako když se jdete vysprchovat, stoupnete si pod sprchu a omylem si na sebe pustíte dočista studenou vodu.
Hurvínek: To je teda pěkný šok tatí. To se mi tuhle stalo a málem mi vyletěla pumpa jak Tomovi v té televizi, když uviděl tu...
Spejbl: Jaká pumpa?
Hurvínek: Srdeční.
Spejbl: Jo ta. No a tady sám vidíš, jak je to nebezpečné, žano. Díky takovému náhlému šoku, jako když skočíte uhřátí do vody vám může klidně i selhat srdce. A co by jste pak v té vodě, s takovým porouchaným srdcem dělali, no...
Mánička: To by bylo asi zlé, že ano pane Spejble?
Spejbl: No to si piš, že by to bylo zlé.
Mánička: To bychom se v té vodě mohli i utopit.
Spejbl: To je Máničko skoro jisté, pokud by tam nebyl někdo, kdo by vás vytáhl a zase, jak se říká nastartoval. Vždyť stačí se dívat občas na zprávy, co lidé se v létě utopilo, protože nerespektovali těch pár základních zásad, jak se chovat u vody.
Hurvínek: Ale to se stejně týká jen starých lidí, co už mají pumpu před repasí, že tatí? Kdežto my mladí...
Spejbl: Kdepak Hurvajz, to se může stát každému, ne jenom starým lidem se slabším srdcem, jak ty říkáš. Ovšem že jsou tito lidé více ohroženi, ale srdce může selhat každému, to si nemysli!
Hurvínek: Tak já se tedy s tou vodou půjdu seznámit opatrně tatí, když je taková nebezpečná.
Spejbl: No ... prosím.

(Je slyšet jak se Hurvínek pomalu oplachuje ve vodě, je slyšet šplouchání a Hurvínkovy narážky na teplotu vody (na omak byla teplejší) . Po chvíli se Hurvínek vrací.)

Tak jaká byla voda?

Hurvínek: Mokrý a studená tatí. Měl jsem co dělat, abych se vůbec celý ponořil.
Mánička: Jak to Hurvíнку, vždyť když si jí před chvílí zkoušel, tak jsi říkal, že je teplá.
Hurvínek: No co, asi vychladla, když jsme si tady tak povídali. Předtím se zdála docela teplá, ale jak jsem do ní teď vkročil, tak už se vůbec nezdála. Ještě že jsem do ní hned neskočil...

Spejbl: Tak vidíš, že si nevymýšlím. Ale ještě jsme si o vstupování do vody, tedy hlavně do řeky zapomněli říct, že do ní vůbec nebudeme vstupovat...

Mánička: Ale Hurvínek už tam vstoupil pane Spejble!
Hurvínek: To jako, že se do ní mám doplazit, nebo jak se do té vody tedy máme dostat?
Spejbl: Nechte mě prosím vás domluvit. Já chtěl říct, že do řeky nebudeme vstupovat, pokud je moc silný proud...

Hurvínek. Elektrický...
Spejbl: Ale kdepak. Vodní. Prostě pokud voda teče moc rychle, nebudeme do řeky vůbec lézt, protože by nás ten proud mohl strhnout a nemuseli bychom se už dostat zpátky na břeh, žano.

Mánička: Aha, ale to není případ téhle řeky, že ne pane Spejble. Tady voda teče jen tak aby se neřeklo...

Spejbl: To sice ano. Ale stačilo by, kdyby trochu zapršelo, to by jste viděli ten fofr. A vzhledem k tomu, že Hurvínek vydrží plavat tak maximálně pět minut, a to ještě na nafukovacím lehátku, tak se nebude pouštět ani žebříku ve vířivce, žano.

Hurvínek: Ale tatí...
Spejbl: Žádné ale. Ještě si ale pamatujte, že abyste do té vody také nelezli, pokud se na to nebudete cítit...

Hurvínek: To s sebou jako mám nosit voňavku a pokaždé se navonět, abych se cítil?
Mánička: To abys rybičkám nesmrděl, že ano pane Spejble.
Spejbl: Kdepak. Tak to není myšleno, jako že byste se nemohli cítit, že byste páchli...
Mánička: A jak tedy?
Spejbl: No tak, že se nebudete cítit, když budete třeba unavení, bude po vás právě lézt nějaká nemoc nebo, což se ale vám stát nemůže, pokud jste třeba vypili nějaký alkohol...

Hurvínek: To jsem zrovna viděl hodně lidí, že se napijí nějakého alkoholu a pak jdou do vody. A ti vždycky vypadají, že se na to cítí, než necítí.
Spejbl: To je právě ta chyba a nezodpovědnost, abych tak řekl, které se mnoho lidí dopouští a mnoho už jich za ni také zaplatilo cenu nejvyšší, žano.

Mánička: A co když se takoví lidé napijí a ještě jsou uhrátí, nebo po nich leze nějaká ta nemoc, jak jste říkal.
Spejbl: No co oni, ti jak se tak říká, přímo dráždí hada bosou nohou!
Mánička: Jakého hada, on zas někdo spláchl nějaké to zvířátko?
Hurvínek: Ale ne Máni, tím ta'ulda myslí, že si o malér přímo koledují.
Mánička: Kdo, ti hadí?
Hurvínek: Ti lidi, co se jdou koupat alkoholem opití, uhrátí, případně ještě s nemocí na zádech, vid' tatí.

Spejbl: Přesně tak Hurvíнку. A když už se do nějaké té vody půjdete koupat, nebo plavat, pamatujte také, že byste nikdy neměli plavat sami. Nebo by vás měl alespoň kamarád ze břehu neustále kontrolovat, když už tedy poplavete sami.

Hurvínek: Proč bych neměl plavat sám?
Mánička: No přeci když ses třeba začal topit tak...
Spejbl: Správně Máničko, tak co?
Mánička: Tak aby ses netopil sám, všude se přece říká, že ve dvou se to lépe táhne.
Spejbl: Šmankote co to plácáš. Nebudete se přeci společně topit, ale když už tam budete dva, nebo vás bude víc, tak někomu z vás třeba dojdou síly a nebude moci plavat, nedej bože se začne topit, tak mu ostatní pomůžou.

Mánička: No já tedy nevím, jak bych z té vody Hurvíнка vytáhla, pane Spejble.

Spejbl: To by ses divila, co člověk v takové situaci dokáže. Ovšem na druhou stranu, jako všechno o čem jsme se dosud bavili, je záchrana tonoucího velmi nebezpečná a měli by se o ni pokoušet jen profesionálové.

Hurvínek: Jak nebezpečná tatí?

Mánička: Velmi, Hurvíнку.

Hurvínek: To vím, to taťulda teď říkal, ale jak?

Spejbl: Především asi nejvíc nebezpečná z toho, o čem jsme se bavili, ale hlavně tak, že jako v Máničce může to zachraňování vybudit síly o kterých ani neví, tak stejně v tom tonoucím vybudí pud sebezáchovy sílu, o které sám neví a...

Hurvínek: Jako že bych mohl pohybovat věcmi jenom myšlenkou?

Spejbl: Ale né, já myslím síly jako fyzické...

Mánička: Jako že bych uzvedla i Hurvínkovu školní tašku?

Spejbl: To bys uzvedla třeba tři Hurvínkovy tašky Máničko.

Hurvínek: A tak to by ten tonoucí mohl zachránit sám, nebo ne tatí?

Spejbl: Ale kdepak...

Mánička: Jaképak kdepak, když v sobě najde tu sílu, o které ani nevěděl.

Spejbl: No ano, to najde. Ale určitě znáte přísloví: Tonoucí se stébla chytá...

Hurvínek: Sím ano, to známe, tedy já alespoň ano.

Mánička: Já také.

Spejbl: No tak. A když se budete pokoušet zachránit tonoucího, budete tím stéblem vy a věřte, že pud sebezáchovy najde i v malém děcku takovou sílu, že dokáže utopit i dospělého.

Hurvínek: Ta síla?

Spejbl: Přeci ten tonoucí, s tou silou, co ji v něm vybudil ten puch...

Mánička: (se zasměje)

Spejbl: Tedy pud sebezáchovy, žano.

Hurvínek: Jak ho ten puch sebezáchovy utopí?

Mánička: Pud Hurvíнку.

Hurvínek: Tedy pud sebezáchovy.

Spejbl: Co je s ním?

Mánička: Jak s tou silou toho tonoucího utopí?

Hurvínek: Toho tonoucího ne Máni, přeci ten tonoucí s tím pudem sebezáchovy a s tou silou utopí toho co je chce zachránit.

Mánička: No to se tedy nedivím, že ho utopí, když jsou na něj tři.

Spejbl: Jak to tři?

Hurvínek: Přeci tonoucí, pud sebezáchovy a ta síla.

Spejbl: Žádní tři, říkal jsem přeci, že ten tonoucí utopí tou silou, kterou v něm probudí pud sebezáchovy toho záchránce.

Hurvínek: Tak čí je tedy ten pud sebezáchovy?

Spejbl: Jak to čí, co je to za otázku? O čem se tu celou dobu bavíme?

Mánička: O tonoucím a o tom kdo ho zachraňuje.

Spejbl: No tak!

Hurvínek: Ale ten tonoucí byl nejdřív jeden, pak tři a teď zas jeden a už se navíc topí i záchránce silou pudu sebezáchovy. Tak jak je to?

Spejbl: Dost, dost! Já chtěl říct, že když se někdo topí, tak pud sebezáchovy v něm vybudí takovou sílu, že když k němu připlavete a budete mu chtít pomoci, tak se vás chytí, jako toho stébla, ale tak silně, že nebudete moct plavat ani vy.

Mánička: Ale to bysme se mohli začít také topit, vidíte pane Spejble?

Spejbl: Ne že mohli Máničko, to by jste se zcela určitě začali, také topit. Protože jak by se po vás ten tonoucí sápal, tak by vás zatlačil pod vodu.

Hurvínek: A co kdyby ta moje síla byla větší tatí?

Spejbl: Jaká tvoje síla?

Mánička: Přeci ta od toho zachraňování, jak jste říkal, že se v Hurvínkovi objevila.
Spejbl: V Hurvínkovi?
Hurvínek: Ty jsi původně říkal že v Máničce, ale ve mně by mohla taky, no ne tatí?
Mánička: To bylo jak jsem nevěděla, jestli bych Hurvínka z té vody vytáhla, kdyby se topil a vy jste říkal, že bych se ještě divila co člověk v takové situaci dokáže.
Spejbl: Jo tahle síla.
Mánička: Tu přesně myslím pane Spejble.
Spejbl: Ta by byla menší.
Hurvínek: Ale co kdyby byla větší?
Spejbl: Povídám, že by byla menší. Síla pudu sebezáchovy je jedna z nejsilnějších, to si pamatuj!
Mánička: A jaká je největší?
Spejbl: To nevím Máničko.
Hurvínek: Takže by to klidně mohla být ta síla o které Mánička nevěděla?
Spejbl: To by mohla, ale pamatujte si děti, že vždycky se najde někdo silnější, chytřejší, nebo tak, žano.
Hurvínek: A k čemu mi tedy je, vlastně Máničce, ta síla, o které ani neví, když ji v sobě najde, až mě bude zachraňovat?
Spejbl: Ta je hlavně k tomu, aby se rozhodla vůbec něco dělat, pomůže jí třeba zvládnout nějaké tento, fyzikálně náročné úkoly...
Mánička: Jaké například?
Spejbl: Třeba nadzvednout menší strom, pod kterým někdo leží Máničko. V tom vám ta síla může pomoci, ale nepřepere sílu puchu...tedy vlastně pudu sebezáchovy.
Hurvínek: To má při tom topení ještě ležet pod stromem?
Spejbl: Ovšem že ne. To byl jen takový příklad.
Hurvínek: A co tedy mám s tím tonoucím dělat, když ho nepřeperu?
Spejbl: Vy jako děti zavoláte někoho dospělého nebo rovnou zdravotnickou pomoc, hasiče nebo i policii, oni už se postarají, aby se na místo dostavila profesionální pomoc.
Mánička: A co když u sebe nebudu mít telefon, nebo to bude někde daleko od všech.
Spejbl: Přemýšlejte trochu, můžete mu přeci no...?
Hurvínek: To už můžeme jen poradit, aby se neutopil dokud nepřijde pomoc.
Spejbl: Ale ne, můžete mu přeci třeba něco hodit, hlavně to musí co?
Hurvínek: Hlavně to musí chytit, vid' tatí. No jo, ale jak to udělá, když se topí?
Mánička: To by mě taky zajímalo pane Spejble, přece když se někdo topí, tak se nebude zajímat o nějaké aportování.
Spejbl: Né, aby to chytil. Ale aby to co mu hodíte, plavalo, nějaký klacek, nafukovací lehátko a tak podobně. Když mu hodíte šutr, tak mu moc nepomůžete, jasné.
Mánička: Jasné.
Hurvínek: Jasné tatí, to mu radši hodím spláchnutého krokodýla, než šutr, protože krokodýl na rozdíl od šutru určitě plave.
Spejbl: No to se podívejme. Tak tohle já mám za svoji snahu?
Hurvínek: Ale tatí, tak se hned nečerti.
Spejbl: Půl hodiny vám tady něco vysvětluju, a ty pak budeš házet krokodýly?
Hurvínek: Já jsem chtěl hada, ale myslel jsem že krokodýl by byl v té vodě líp vidět, takže...
Spejbl: Prostě si pamatujte, že když se někdo bude topit, tak vy jako děti zavoláte někoho dospělého, nebo jinou pomoc jak jsme si říkali, případně mu hodíte něco co plave, ale nebudete se pokoušet pro něj doplavat!
Mánička: A co když...
Spejbl: Už žádné co když, kdyby nebo náhodou, nic nechci slyšet! A vůbec, dost už o vodě, řekách, potůčcích, kalužích a jiných tekutinách. Radši půjdeme najít nějaké místo, kde by jsme si mohli postavit stan a přespat, začíná se připozdívat.

(Je slyšet jak všichni tři odcházejí a o chvíli později přijdou na opuštěné místo v lese.)

Spejbl: Tak děti, tady by to šlo. Tohle je to místo, tohle je to krásně odlehlé a opuštěné místo, kde se můžeme klidně utábořit a nikdo nás tu nebude rušit.
(Všichni si sundají batohy a je slyšet úlevu)

Hurvínek: Kdo by nás tady taky hledal tatí, vždyť tohle místo už ani není na mapě.

Spejbl: Na mapě, na mapě! Ta řeka taky nebyla na mapě a našli jsme ji žano.

Mánička: Teď bychom ale potřebovali, aby někdo našel nás pane Spejble...

Spejbl: Ale kdo by nás tady měl hledat?

Hurvínek: Jsem se právě ptal tatí.

Spejbl: Kdyby jste si radši všímali okolí!

Hurvínek: Jakého okolí?

Spejbl: No okolí! Okolí je od toho, že je okolo, že jo. Takové krásné okolí, tady všude kolem okolo. Les za námi, tady ten písčitý výčnělek s trsy plevele pod námi, tedy pod našima dřevákama a řeka zurčící si to okolo před námi. Co víc si přát?

Mánička: Třeba teplo svojí postýlky...

Spejbl: Postýlky, postýlky, to je ta vaše dnešní zhýčkaná generace. To za mého mládí žádné postele nebyly, žano. Jsme byli rádi když jsme mohli spát pod širákem, nebo aspoň ve stanu, přirozeně abych tak řekl.

Hurvínek: Jsi spal pořád ve stoje v pytli ve skladu zavěšený na věšáku, vid' tatí.

Spejbl: Ovšem. A taky jsem vyrostl a jak jsem byl při tom zdravěj. Ale teď dost řečí, slunce neúprosně mizí na západ, tak se jděte podívat tady po okolí a najdete nějaké dřevo. Uděláme si táborák, to vás přivede na jiné myšlenky.

(Hurvínek s Máničkou odchází a po chvíli se vrací se dřevem.)

Mánička: Tady neseme nějaké to dřevo pane Spejble. Kam ho máme položit? Kde bude ten táborák?

Hurvínek: Co třeba tady u těch stromů na kraji lesa tatí? Vedle těch našich batohů a stále zabaleného stanu?

Spejbl: Jestli se ptáš na to, zda tam to dřevo můžete položit, tak ano. A jestli se ptáš na to, zda tam bude ten táborák, tak na to se snad radši ani neptej!

Hurvínek: Dobře tatí. A nebylo by lepší je položit přímo k tomu táboráku?

(Chvíle ticha, je slyšet chůze po písčitém podkladu (pláži u lesa)).

Mánička: A kde tedy bude ten táborák, pane Spejble?

Spejbl: Táborák, ten bude přesně tady.

(Hurvínek s Máničkou položí dřevo.)

Mánička: A náš stan?, ten bud kde, ten náš stan, pane Spejble?

Spejbl: Stan, ten bude támhle.

Hurvínek: Kde támhle?

Spejbl: No támhle, u lesa, jak jsme tam nechali ty naše batohy.

Hurvínek: A proč budeme mít táborák až tady tatí, vždyť to je dobrých padesát metrů od lesa a dalších 5 k vodě, nám tady od té vody bude zima.

Spejbl: No jo, jen aby ses mi při těch tůrách mezi lesem, stanem, táborákem a řekou nezapotil, nedej bože neunavil.

Mánička: Ale od té vody jde vážně zima pane Spejble.

Spejbl: Proto taky budeme dělat ten táborák.

Hurvínek: Já myslel že bychom si mohli opéct buřty.

Spejbl: To samozřejmě taky, ale táborák dělá hlavně co?
Hurvínek: Buřty...
Spejbl: Prosím tě zkus to ty Máničko, ten kluk myslí pořád jenom na jídlo.
Mánička: Táborák hlavně hoří pane Spejble.
Spejbl: No ano, takže dělá co? No? Co jste říkali, že jde o té vody?
Mánička: Zima! Táborák ale nedělá zimu pane Spejble.
Spejbl: Pro krista pána TEPLO žano. Teplo, dělá táborák, takže vám nebude zima od vody, až ten táborák bude hořet.
Hurvínek: No dobře, ale to mi pořád neodpovídá na otázku, proč ho musíme dělat až tady?
Mánička: Táborák přeci nemůžeme rozdělovat v lese Hurvíнку.
Hurvínek: A to ho nemůžeme...
Spejbl: Nemůžeme. Táborák, nebo přesněji řečeno oheň, se nesmí rozdělovat ani v blízkosti lesa.
Mánička: A co je ještě v blízkosti lesa a co už je v dalekosti od lesa, pane Spejble?
Spejbl: Když už tak né v dalekosti, ale dále od lesa. A v blízkosti lesa, to je zhruba těch Hurvínkových dobrých 50 metrů. Ale stačí se přeci řídit zdravým rozumem a nedělat táborák v blízkosti hořlavých látek, jako například, no Hurvíнку?
Hurvínek: Například v blízkosti továrny na novoroční ohňostroje.
Spejbl: To je snad jasné, ale v přírodě jsem měl na mysli.
Mánička: V přírodě například v blízkosti tajné skládky s použitými barvami, pneumatikami a dalšími věcmi, co lidem upadly cestou do sběrného dvora.
Spejbl: Já chtěl slyšet třeba v blízkosti stohu sena, slámy, suché trávy, větví nebo kořenů stromů a tak.
Hurvínek: Proč u kořenů stromů tatí? Ty jsou přeci pod zemí.
Spejbl: No proč, kořeny jsou taky dřevěné, tak mohou hořet, jako celý strom, žano. A protože jsou kořeny pod zemí, o to je to nebezpečnější, protože když pak ty kořeny hoří, tak to není vidět.
Hurvínek: A proto musíme ten táborák udělat tady, těch dobrých 50 metrů od lesa a u vody, aby ho viděli i z družice.
Spejbl: Z jaké družice zase?
Hurvínek: Špionážní.
Spejbl: Špionážní, jo tak. On je tak někdo zvědavěj na náš táborák.
Hurvínek: Třeba někdo z pořadu o nejzábavnější domácí video.
Spejbl: Hele, hele, nech si ty řeči jo. Radši mi řekni, kdy nebudeš v přírodě rozdělovat oheň?
Hurvínek: My nebudeme dělat táborák?
Spejbl: Tím myslím to samé, rozdělat oheň jako udělat táborák. Tak kdy to nebudeme dělat?
Mánička: Dneska?
Spejbl: Ale dneska... Dneska právě ano, ale ne kdy?
Hurvínek: Když by nás viděla ta špionážní družice.
Spejbl: Ale né. Já myslím za špatného počasí.
Hurvínek: To dá rozum, že nebudu rozdělovat oheň, když prší.
Mánička: To by se ti ani nepovedlo Hurvíнку.
Spejbl: Dá rozum, že za deště by se oheň rozděloval dost problematicky, žano. Ale já myslel spíš při silném větru, nebo pokud je velké sucho.
Mánička: To by vadilo...
Spejbl: To by vadilo!
Hurvínek: Proč by to vadilo?
Spejbl: Protože silný vítr, nebo velké sucho může zapříčinit, že se oheň začne velmi rychle a nekontrolovatelně šířit. To by vám i celá řeka vody mohla být k ničemu.
Mánička: To by ten oheň hořel tak rychle?
Spejbl: Ano. To jste neviděli ve zprávách jak ve Španělsku, nebo Chorvatsku hoří lesy? A to tam mají moře vody a je jim to také platné jak sánky v létě, žano. Foukne vítr, a oheň

spálí celý kopec.

- Hurvínek: To máš vlastně pravdu. To jsme viděli. To je panečku fofr.
- Spejbl: Tak vidíte. Manipulace s ohněm za takových podmínek je velmi nebezpečná.
- Mánička: Dneska a tady je to ale v pořádku, že pane Spejble?
- Spejbl: My máme dnes počasí dobré Máničko. Kde jsem říkal, že bude ten náš táborák? Jo tady, už vím. Bude tady a to především proto, že už tady kdysi táborák byl.
- Mánička: Jak to víte, že už tady táborák byl?
- Hurvínek: Asi z toho pořadu o nejzábavnější domácí video.
- Spejbl: Kdepak video, přeci tady, podle těch trsů trávy...
- Hurvínek: Myslíš těch, co tady nejsou?
- Spejbl: No ano. A také podle těchto kamenů.
- Mánička: Jak jsou vyskládané do půlkruhu?
- Spejbl: No ano, to přeci značí, že se jedná o ohniště.
- Mánička: Já myslela že to značí půlkruh.
- Hurvínek: A jak to tedy, že když tady není tráva a je tu pár šutrů, že tady byl táborák a proč byl zrovna tady?
- Spejbl: Přeci proto, že táborák se ohraničuje kameny a jak je známo, tak pod táborákem tráva neroste.
- Mánička: Ale proč je tady ten táborák ohraničen kameny jen z půlky?
- Spejbl: Proč, proč? Jak to mám hned vědět. Asi proto, aby jste mohli jít zbylé kameny najít a ohniště dostavět. Tak jen do toho, třeba se tady ty kameny budou někde okolo válet.
- Hurvínek: (skuhrá). To je tedy zábava, nejdřív nosíme dřevo a pak zase kameny, které místo toho aby se válely kolem ohniště se válejí možná někde okolo.
- Spejbl: Neskuhrej a radši běžte hledat! Slunce s každou minutou co tady prožvaníte kvapem utíká k východu, žano, tak abyste ty kameny nemuseli hledat tak, že o ně zakopnete.
- Hurvínek: A co budeš dělat ty tatí?
- Spejbl: Já tady trochu upravím to ohniště, na ten táborák, protože je vidět, že od jeho posledního táboření se do učebnic historie již něco zapsalo.
(Spejbl si drmolí něco pro sebe, přitom prohlubuje a upravuje ohniště.)
- Hurvínek: (Vrací se s Máničkou s kameny). Tak tady jsou ty šutry tatí.
- Spejbl: Vidíte, že se nějaké válely okolo. Vyskládejte z nich tedy ten půlkruh...
- Mánička: Vždyť ten už tady vyskládaný je pane Spejble.
- Spejbl: Ten druhý myslím. Přeci nebudete stavět půlkruh, který je už postavený. Postavte ten druhý, tak aby vznikl kruh celý.
- Hurvínek: (je slyšet skládání kamenů) A ty tatí hledáš uhlí, nebo co?
- Spejbl: Jaké uhlí?
- Hurvínek: No vypadá to, že pod tím ohništěm kutáš lom.
- Spejbl: Ale kdepak, jen to ohniště trochu zabezpečuji.
- Mánička: Aby nám ho někdo neodnesl, vidíte pane Spejble.
- Spejbl: Neodnesl. Kdo by nám ho odnášel? Děti, sami jste přece říkali, že nás tu těžko někdo najde.
- Hurvínek: To je pravda Máni, něčeho takového jsme se obávali.
- Mánička: Že nám někdo, kdo nás tady těžko najde, bude chtít odnést táborák?
- Hurvínek: Ne, jen že nás tady těžko někdo najde.
- Mánička: Proč ten táborák tedy zabezpečujete prohlubováním díry, která už vypadá jako malý lom, pane Spejble?
- Spejbl: Proč, aby nám ten táborák, tedy ten oheň, co bude hořet, někam neutekl...
- Hurvínek: Já tedy ještě oheň utíkat neviděl!
- Spejbl: Aby nezapálil něco v okolí toho ohniště myslím. Ohniště musí být postavené tak, aby se z něj oheň nemohl nikam rozšířit, žano. Musí být odděleno od okolního prostředí, abych tak řekl a toho dosáhneme právě ohraničením pomocí kamenů nebo

prohloubením ohniště do země.

Mánička: A nemáme ho až moc oddělené pane Spejble? Nestačily by bývaly jen ty kameny?
Spejbl: Kdepak, takové menší připojištění nikdy není na škodu žano. Ale abychom už s tím táborákem konečně začali. Hurvíнку, ty tady postav z toho dřeva, co jste našli, malou hranici. Máničko ty dojdi do batohu pro buřty a pro ešus a já se podívám po nějakém klacku, na kterém bychom si mohli opéct, ty buřty.

(Je slyšet kroky a skládání dřeva)

Spejbl: Že by tenhle, ne to ne, ten by ty buřty neunesl. Tak tenhle, ten je zas moc krátký. A hele, tenhle klacík je fajn. (Vrací se k ohništi). Šmankote Hurvajz, cos to tady postavil?

Hurvínek: No co, říkal jsi ať postavím malou hranici.
Spejbl: No právě. Tak proč tady stavíš Eiffelovu věž?
Hurvínek: Jsem začal s malou hranicí, ale pak se mi to nějak vymklo...
Mánička: (se také vrací). Jsem ty buřty nemohla najít pane Spejble, když jsem si pak všimla, že jsou v tom ešusu. Jé, co je to tady za Petřínskou rozhlednu?
Spejbl: To je prosím Hurvínkova představa malé hranice. By mě zajímalo, co by na to řekli investoři. Koukej těch posledních deset pater zase rozebrat. Potom to bude úplně stačit. Pamatujte děti, zbytečně velký táborák může být také nebezpečný.

Hurvínek: Jak to?
Spejbl: No přeci tím, jak je velký. Takový velký táborák bude hořet velkými plameny...
Hurvínek: Aspoň by ho lépe viděli, z té družice...
Spejbl: Ať si zapálí svůj táborák, když chtějí vidět velké plameny, žano. Ale velký táborák, s velkými plameny, vytvoří víc tepla...

Mánička: To je ale dobré tady u vody, kde je zima, nebo ne, pane Spejble?
Spejbl: Ano, ale nic se nemá přehánět, žano. Zbytečně velké teplo nás donutí sedět dále od táboráku, bude patrné na delší vzdálenost a v neposlední řadě je také větší šance, že z takového velkého táboráku odletí nějaká žhavá větývka, nebo uhlík a zapálí si někde vlastní táborák.

Mánička: Někde kde by se nám to nelíbilo.
Hurvínek: Třeba ve stanu.
Spejbl: Třeba tam ano. Takové poletující žhavé větývky a uhlíky mají vůbec v povaze zapalovat věci jako z průměrné komedie.

Mánička: A proč jste chtěl abych přinesla ten ešus?
Spejbl: To je dobrá otázka Máničko. Takový ešus se hodí hned k několika věcem.
Hurvínek: Třeba jako tremská přílba...
Spejbl: I tak se dá určitě použít, ovšem pokud máš dostatečně malou hlavu nebo velký ešus.
Mánička: Nebo na uvaření polévky...
Spejbl: I na to. Ovšem my žádnou polévku s sebou nemáme, takže ho použijeme jako...
Hurvínek: Tremskou přílbu.
Spejbl: ...ano, tremskou přílbu...tedy (Hurvínek se zachichotá)...hasicí přístroj, jsem chtěl říct.

Mánička: Hasicí přístroj?
Spejbl: No ano. Hurvíнку, vyndej buřty z ešusu, ty já napíchnu tady na ten klacek, co jsem našel a běž do něj nabrat vodu z řeky.

Hurvínek: Do toho klacku?
Spejbl: Do ešusu, samozřejmě. Na klacek já napíchnu buřty. (Hurvínek odchází k řece)
Mánička: A to ten táborák budeme hned hasit? Vždyť ještě ani nehoří.
Spejbl: Jak to, že nehoří? No nehoří, vidíš to. To tady pořád zdržujete, nějakými dotazy, žano a zatím nikdo nezapálil táborák. Kde mám ty zapálky... jo tady jsou...
Mánička: Jé pane Spejble, mohla bych ten táborák zapálit já? Já jsem ještě nikdy nezapalovala

táborák.

Spejbl: Dobře Máničko, dneska...dneska tedy můžeš.

Mánička: A kdyby to bylo včera, tak bych nemohla?

Spejbl: Kdepak Máničko, to bys nemohla...

Mánička: Proč ne?

Spejbl: Protože včera už bylo včera, žano. To už jsi prošvihla...

Mánička: A zítra?

Spejbl: Ani zítra! Potřebujeme ho přeci zapálit právě teď, ten táborák. K čemu by nám to bylo zítra, natož včera?

Mánička: Proč jste tedy říkal, že dneska můžu?

Hurvínek: (Se vrací s vodou). Už hoří! Vždyť nehoří, proč ještě nehoří?

Mánička: Protože ho dneska můžu zapálit, ale včera ani zítra ne.

Hurvínek: To nechápu.

Mánička: Já taky ne Hurvíнку.

Spejbl: Máničko, dneska jsem zmínil protože jsem chtěl zdůraznit, že dneska můžeš...

Mánička: Aha, takže, dneska můžu, protože dneska...když já to dneska pořád nechápu...

Spejbl: Protože dneska jsem tady já a dohlédnu na tebe, jsem chtěl jaksí zdůraznit, kdyby jste mě pořád nepřerušovali všetečnými otázkami.

Mánička: To nemusíte, já vím jak zapálit táborák.

Spejbl: To je dobře Máničko, ale na tom vůbec nezáleží! Jde o to, že když už zapalujete oheň VY, DĚTI, tak by se tak mělo dít vždy jen pod dohledem dospělého, tedy mě, v tomto případě.

Mánička: Aha, pro případ, že bych ho nezapálila.

Spejbl: Spíš pro případ, že by se přitom stalo něco nečekaného.

Hurvínek: Nečekaného? Jako třeba, že by Mánička ten táborák zapálila, vid' tatí.

Mánička: Hele nech si to jo! Já náhodou táborák zapálit umím.

Spejbl: Ale ne, to spíš pro případ, že by třeba při tom zapalování přeskočil plamínek někam vedle a zapálil vám třeba rukáv nebo vlasy, žano.

Hurvínek: Tak proto tam musíš být dospělý, protože tobě vlasy zapálit nemůže...

Spejbl: Nebuď drzej Hurvajz a radši si hlídej svoji hřívu. Jsi přeci jenom moje krev, žano, ze stejné lípy, nebo alespoň ze stejného háje, tak si ty vlasy užij, dokud je máš! A ty Máničko, ty můžeš konečně zapálit ten táborák. Ale opatrně, ať neskončíš se se stejným účesem, jako mám já.

Mánička: (Škrtne sirkou a zapálí oheň). Už hoří!

Hurvínek: A budeme ho tedy hned hasít?

Spejbl: Ovšem že ne. Vždyť jsme ještě neopekli ty buřty.

Mánička: A co s tím ešusem plným vody mám teď dělat?

Spejbl: Dej ho tady vedle toho kamenu Hurvíнку. Ať ho máme po ruce, jako zálohu, kdybychom ten oheň potřebovali rychle zkrátit. To si také zapamatujte!

Hurvínek: Oheň krotit jen rychle. Síím ano!

Spejbl: Ale kdepak, ale když děláte táborák, tak nejlépe blízko vody! A pokud neděláte táborák v blízkosti vody, tak si musíte vzít dostatek vody na jeho uhašení s sebou, pro případ, že by se ten táborák utrhl ze řetězu a vy jste ho potřebovali rychle uhasit.

Hurvínek: V našem případě se utrhne spíš z ohniště, protože já ho žádným řetězem nepoutal.

Spejbl: To byl jen takový slovní obrat!Vždycky je dobré mít u táboráku při ruce vodu.

Mánička: A můžeme už začít opékat ty buřty? Moje od vody studeným vzduchem ovávané břicho začíná z hladu nařikat.

Spejbl: Vydrž Máničko, buřty budou co by dup, případně hned jak budou hotové. Počkat, kde že jsou ... jo tady. Tak je hezky napíchneme, na tenhle klacek, co jsem našel a ... první, druhý, čtvrtý a poslední žano a můžeme opékat.

Hurvínek: Můžu já tatí?

Spejbl: Ovšem že můžeš synáčku. Tady to máš a můžeš začít. Táborák se nám už pěkně

rozhořel, tak si můžeme v klidu přisednout a vychutnat si atmosféru chvíle...v tomhle malém okruhu, kam zima nemůže.

(Krátká pauza, jen plápolající oheň)

Hurvínek: Tatí můžeš ten klacek na chvíli převzít, mě už nějak unudil ruce.
Spejbl: To se ví, podej mi ho. To jsi to ale moc dlouho nevydržel, koukám buřty stihly chytit jen zdravě vypadající temně černou barvu. Radši je ještě dodělám, přece je nebudeme jíst studené, když už jsme rozdělali ten táborák.
Mánička: Zdá se mi to nebo ten náš táborák nějak slábne?
Hurvínek: Mě se taky zdá nějaký podviživený. Hele tatí, co kdybych trochu přiložil?
Spejbl: Ano, jen klidně přilož Hurvíнку. Táborák nám opravdu nějak ztrácí na síle.

(Ozve se rapidní rozhoření, jako když se do ohně hodí suché jehličí)

Spejbl: Šmankote, cos to tam přiložil?
Hurvínek: No co, pár suchých větví s jehličím, co jsme s Máničkou přinesli, jak jsme hledali to dřevo.
Spejbl: A to jsi mě nemohl nejdřív varovat?
Mánička: Alespoň ale že ta zima, co začala obkličovat slábnoucí táborák, se polekala a je fuč pane Spejble.
Spejbl: Zima, zima sice je fuč, ale to naše buřty taky.
Hurvínek: Jak to?
Spejbl: Protože jsi Hurvajz, ten táborák tak přikrmil, až mi sežral, tedy upálil, ten klacek ... s těmi buřty. Takže náš milý táborák si teď pochutnává jak na novém dřevu, tak na našich buřtech.
Mánička: Jéé, ale co teď budeme jíst?
Hurvínek: Máme nějaké náhradní buřty?
Spejbl: Leda tak zbytek vtipné kaše.
Mánička: Alespoň že něco, já už se bála, že budeme o hladu.
Hurvínek: Ty jsi tu vtipnou kaši asi ještě nikdy neměla, že ne Máni?
Mánička: No...neměla...asi...Bábinka vždycky dělá jen krupicovou, ... a ona je nějaká špatná?
Spejbl: Ale kdepak Máničko, to se jen tak říká, když má někdo dobrou náladu a srší vtípem, že jako snědl vtipnou kaši.
Mánička: A jak s tím souvisí naše potravinářská krize pane Spejble?
Hurvínek: No, to on chtěl taťulda jen naznačit...
Spejbl: Ano, já jsem chtěl jenom naznačit...
Hurvínek: Takovým důvtipným způsobem...
Spejbl: Takovým důvtipným způsobem, Máničko...
Hurvínek: no, že už jaksi...
Spejbl: Že už jaksi, nemáme k jídlu NIC!
Mánička: A proč jste tedy začal o kaši, když ani tu nemáme?
Hurvínek: Máni, zapomeň na kaši...
Mánička: Když ale...
Hurvínek: Já ti to vysvětlím. Ztratili jsme se, přišli jsme o buřty a slunce se nám schovává za horizontem, ale dobře, že máme ještě zbytek dobré nálady.
Spejbl: Prosím tě! Ztratili, ztratili. Jaképak ztratili?
Hurvínek: Ty snad víš kde jsme?
Spejbl: Kde jsme? No, že bych to věděl úplně přesně, tak to tedy nevím...ale vím jistě, že jsme pořád v Čechách, žano!
Mánička: (kvílí) Jéé, a co budeme dělat teď, tady sami, o hladu a skoro po tmě?
Hurvínek: Kdepak po tmě, od táboráku máme přeci světla dost.

Spejbl: A dokud máme nějaké světlo, tak já s Hurvínkem postavíme stan a ty Máničko, ty zůstaneš tady u táboráku a budeš ho hlídat!

Mánička: Proč mám hlídat táborák pane Spejble?

Hurvínek: Co proč Máni, přeci hlídání ohně je už od pračlověka ženská práce, že jo tatí?

Spejbl: To sice ano, ale kvůli tomu Mánička ten táborák hlídat nebude.

Mánička: A kvůli čemu? Aby nám ho někdo neodnesl? Vždyť přeci, kdo by nás tady našel?

Spejbl: Ale ne, aby nám ho někdo neodnesl, tedy vlastně ano.

Hurvínek: Tak kdo by nám ho odnesl?

Spejbl: Třeba vítr. Může se zvednout vítr a odnést nějaké uhlíky z ohniště a zapálit...

Hurvínek: A zapálit nějaké věci z průměrné komedie.

Mánička: Vždyť ale my tady žádné průměrné věci z komedie nemáme Hurvínku!

Hurvínek: Co ty víš, třeba by si je ten vítr přinesl s sebou...

Spejbl: Ale kdepak. Jde o to, že táborák nikdy nesmíte nechat bez dozoru. Nikdy nevíte, co se může stát, žano.

Mánička: A co se může stát?

Spejbl: Všelicos se může stát. Třeba může přijít vítr, vzít z táboráku žhavý uhlík, nebo větývku a zapálit okolo věci jako z průměrné komedie, žano.
(Hurvínek a Mánička se zasmějí)
Nebo třeba les, naše opodál odložené věci, nebo stan, může zapálit, taková od táboráku toulavá větývka, nebo uhlík, žano. Taky se může zhroutit, ta tvoje Petřínská rozhledna, co jsi postavil Hurvajz, spadnout mimo ohniště a opět tam něco zapálit.

Mánička: A proto se musí táborák neustále hlídat.

Spejbl: Správně Máničko. A ne proto, aby nám ho někdo neodnesl. Dříve, za toho pračlověka to sice jeden z důvodů byl, když měli lidé oheň jen výjimečně, tak si ho museli hlídat, aby jim nezhasl, nebo aby jim ho někdo neukradl. Dnes je to ale běžná záležitost a tak ho hlídáme, aby neprovedl něco co nechceme.

Hurvínek: Takže by Mánička mohla i stavět stan...

Spejbl: Ovšem že ano.

Hurvínek: A já bych mohl hlídat táborák...

Spejbl: To bys sice mohl, ale jako správný gentleman přeci nenecháš Máničku, dívku, stavět stan...

Hurvínek: Já jsem pro rovnoprávnost žen tatí.

Spejbl: A já ti říkám, že dneska bude hlídat Mánička a ty mi pomůžeš postavit stan! A hned se do toho dáme! Tak Máničko, já jdu s Hurvínkem postavit stan a ty tu hlídej ten táborák. Ale neseď tak blízko, ať se neopálíš, vlastně nepopálíš, nebo ať ti nechytne oblečení!

Mánička: Pane Spejble, to bych přeci cítila, že je mi horko, než by mi začalo hořet oblečení.

Spejbl: No nech být Máničko, to je někdy takový fofr, žano. To by jste koukali, jak někteří koukali, jak jim plápolá rukáv, když seděli moc blízko táboráku! To bylo furt nic, furt nic, jen je tu nějak horko, a najednou máte oblečené v plamenech. Nebo když rodiče nehlídají děti a ty si hraješ blízko ohně, to může skončit dost tragicky. Jen si hezky sedni o kousek dále, však ona ti zima nebude!

(Je slyšet jak odcházejí opodál, hrabání se v batohách, cinkání tyčí od stanu...)

(z po vzdálí)

Hurvínek: Vzal jsi návod tatí?

Spejbl: Jakýpak návod, prosím tě, kdo potřebuje návod na stavění stanu? Jsem ho měl přeci už rozebraný tolikrát...

Hurvínek: Kolikrát?

Spejbl: Mnohokrát!

Hurvínek: A složený už jsi ho někdy měl?

(cinkání tyčí)

Spejbl: Nemudruj a radši tady seřad' ty tyče, žano. Ať se nám v tom šeru nepoztrácejí!

Hurvínek: Nepoztrácejí tatí, ony jsou spojeny provázkem!

Spejbl: Jo to jsou tyhle moderní? Tak to vidíš, jak je to jednoduché, ty jen spojíš dohromady až z nich budou dvě dlouhé tyče...

(zase cinkání a manipulace s tyčemi)

No... semhle...cvak, jednou, dvakrát...

Hurvínek: Desetkrát...

Spejbl: Děleno dvěma, žano, a je to spojené!

Hurvínek: A co teď s těmi tyčemi?

Spejbl: Ty už teď jen prostrčíme stanem a ten pak vztyčíme.

Hurvínek: Jak prostrčíme?

Spejbl: No těmi dírami, co tu od toho jsou, kde jsou?

Hurvínek: Já nevím.

Spejbl: Jdi na stranu, svítíš, vlastně stíníš!

(Teď na sebe budou naši hrdinové pokřikovat, protože Mánička je stále u táboráku a Spejbl s Hurvínkem staví opodál u lesa stan. Spejbl s Hurvínkem by měli být slyšet ztišeně, Mánička normálně a na popředí občas zvuk plápolajícího ohně)

Mánička: Nechcete tam donést nějaké světlo?

Hurvínek: Máni, copak ty nosíš po kapsách lustr?

Mánička: To néé, ale mohla bych tam za vámi přinést oheň na klacíčku, aby jste lépe viděli!

Spejbl: Tak to ne Máničko! Hlídáš táborák, aby nám z něj větříček neodnesl větvičku s plamínkem. Tak to přeci nemůžeš dělat sama! Navíc jsem říkal, že táborák nesmí zůstat bez dozoru a to by šlo jaksi těžko splnit, když tady budeš pobíhat se zapálenou větývkou!

Mánička: Já nechtěla pobíhat, jen vám ji tam donést...

Spejbl: Jednoduše se žádné venčení dřevin konat nebude. Pamatujte děti, že roznášení ohně z táboráku, ať už na čemkoliv, je velmi nezodpovědné...

Hurvínek: Zvlášť tady u lesa, že tatí.

Spejbl: Ano, zvlášť tady u lesa, nebo v blízkosti jakýchkoliv jiných velice hořlavých látek, žano, je nezodpovědné...

Hurvínek: To už jsi říkal.

Spejbl: Tak to řeknu ještě jednou, žano, je to nezodpovědné a nebezpečné, takže jak jsem říkal, žádné venčení dřevin se co?

Mánička: Se konat nebude.

Spejbl: Správně, se konat nebude. Neboj Máni, my se tady radši podíváme po baterce. Myslím, že jsem ji také zabalil...Hurvajz, podívej se do toho batohu, jestli tam není baterka.

(je slyšet prohrabávání batohu)

Tak máš ji?

Hurvínek: Nemám. Zato mám díru.

Spejbl: Kde, v batohu?

Hurvínek: Ale ne, ve stanu, tu na....

Spejbl: Pro pána krále, ve stanu? To mi ani neříkej.

Hurvínek: Ale ne ve stanu, jako ve stanu, ale jako ve stanu, jako tu na ty tyče, ve stanu, na stanu, v jeho plášti, jsem jí našel, když jsem hledal tu baterku v batohu.

Spejbl: A jak jsi prosím tě to, že jo našel díru, když v batohu, tento, jsi, ale to je vlastně jedno, honem tam ty trubky strčíme, než se nám zase ztratí v temnotě.

(je slyšet šustění pláště stanu)

No, to byla jedna...

(další šustění a pak zvuk trhání látky)

Hurvínek: A to byla druhá! Jen nevím jestli ta díra byla správná, když tam předtím nebyla.
Spejbl: Hlavní je, že stan stojí, o to šlo! Je léto, žano, takové menší větrání nám určitě

nebude ku škodě. Navíc se tak budeme moct dívat přímo na hvězdy!

Hurvínek: No dobře, ale to jsme pak nemuseli stavět ten stan.

Spejbl: Hurvajz, nedopaluj mě, vezmi baterku a jdeme se dopálit, opálit, vlastně ohřát zpátky k táboráku za Máničkou.

(zvuk kroků blížících se k táboráku)

Mánička: Podařilo se vám postavit stan i v tom šeru?

Hurvínek: Ano Máni, podařilo, dokonce jsme ho vylepšili o střešní okno.

Spejbl: A co tobě Máničko, podařilo se ti uhlídat táborák?

Mánička: Sím ano pane Spejble, za dobu mé služby nic neshořelo, kromě nějakého dřeva v tom táboráku.

Hurvínek: A našich buřtů!

Spejbl: Však by to taky bylo krajně podezřelé, kdyby neshořeli, když už tam dobrou půl hodinu leží!

Hurvínek: (Cvakne přepínačem na baterce) Nefunguje tatí!

Spejbl: Co nefunguje?

Hurvínek: Ta baterka, nebo jen tlačítko, to já nevím.

Spejbl: Ukaž, podívám se na to. (vezme Hurvínkovi baterku a je slyšet kovové šroubení).
Třeba jsou to jen špatné baterky, žano. No hele, podívejte se, jak jsou nafouklé, bodejt' by to svítilo.

Mánička: A zabalil jste i náhradní baterky, pane Spejble?

Spejbl: Náhradní baterky? K čemu tak asi? Copak jsem mohl vědět, že se ztratíme?

Hurvínek: A co budeme dělat s těmi nafoukanými baterkami?

Spejbl: Coby, zabalíme je a až se dostaneme zpátky do civilizace, tak je vyhodíme do patřičného koše.

Hurvínek: A nemohli bychom je hodit do toho táboráku? Vojta Galvanič z Běčka říkal, že pak pěkně bouchne, taková baterka, když se hodí do ohně. To bych chtěl vidět, jak bouchne, když se hodí do ohně.

Spejbl: To je pěkný uličník, ten Volta Galvanič...

Mánička: Vojta!

Spejbl: A co jsem řekl?

Mánička: Vy jste řekl Volta!

Spejbl: A on je to?

Hurvínek: Vojta tatí.

Spejbl: To je pěkný uličník, ten Vojta Galvanič! Copak se hází baterky do ohně?

Mánička: Asi ne, když vás to tak rozčertilo, pane Spejble.

Spejbl: No ovšem že NE! Do ohně žádné výbušné látky nepatří!

Hurvínek: Copak je to nějaká výbušnina, taková baterka?

Spejbl: To si piš! Nebo ještě lépe, pamatuj si, že je to výbušnina, také, taková baterka.
Vždyť i ve zprávách už toho bylo, jak lidem vybuchla baterie v telefonu, protože se příliš zahřála. Kvůli tomu jsi ji přece chtěl hodit do ohně, abys viděl, jak bouchne.

Hurvínek: Takový malý váleček ale stejně nemůže udělat moc velké BUM.

Spejbl: Může nebo nemůže, to je jedno! Člověk se vždycky nejvíc zraní při provádění takovýchto hloupostí, žano. Nikdy nemůžeš vědět, co to udělá! I když by třeba bouchla málo, může ti to vystřelit žhavý uhlík do oka, například.

Mánička: Jejdanánky, to by bolelo...

Spejbl: Hlavně by jste ale mohli přijít o zrak, žano. To by byla pěkně drahá zábava!

Mánička: A co třeba by ještě mohlo vybuchnout, kdybychom to hodili do ohně, pane Spejble?

Spejbl: Třeba taková munice.
Hurvínek: Munice? Jako třeba granát?
Spejbl: No ano.
Hurvínek: Třeba takový jako jsem kdysi našel v Houbohledech?
Mánička: Jak jsi si myslel že je v té plechovce poklad a chtěl jsi ji otevřít kladívkem.
Spejbl: Ano, i taková. I když ten by jste do ohniště moc snadno nehodili. Ale úplně stačí třeba takový náboj do pistole. Občas se to taky stane, že ho někde najdete, jak se jen tak válí..tam co se válí. To je ještě nebezpečnější než taková baterie, protože když ho hodíte do ohně, tak se zahřeje a může vystřelit stejně, jako kdyby jste jej vystřelili z pistole.

Hurvínek: Vážně tatí?
Spejbl: Zcela vážně. To je podobné jako ty... no, na nový rok, jak se pouští, žano a dělají kravál ve vzduchu?

Mánička: Vy myslíte rachejtle, pane Spejble?
Spejbl: No vidíš Máni. Rachejtle! Neboli zábavní pyrotechnika. Tu také nebude...
Hurvínek: Tu asi také nebudeme radši házet do ohně.
Spejbl: Správně. Tu také nebudete házet do ohně, protože by tam také zcela nekontrolovatelně vybuchla. Další příklad jsou třeba takové ty kovové nádoby od parfémů a podobné konzervy, poskytující značně stísněné ubytování různým látkám.

Mánička: A nesmíme tam házet jen výbušné věci, nebo i nějaké jiné, pane Spejble?
Spejbl: To je dobrá otázka Máničko. Abych vám to tak nějak zobecnil, tak se tam nesmí házet žádné látky, neboli věci, které by mohly být nějak nebezpečné! Jako třeba pla...no, pla,pla?

Hurvínek: Plameny?
Mánička: Prosím tě Hurvíнку. Ty už tam přejí jsou. Jak by jsi chtěl hodit do ohně plameny? To by jsi s sebou musel mít alespoň plynový vaříč, abys mohl říct: plamínku, plamínku, opusť plotýnku a skoč do ohýnku.

Spejbl: Ale ne, šmankote. Já myslel plasty, plastové lahve, kelímky od jogurtu a tak!
Hurvínek: Čím je nebezpečný kelímek od jogurtu tatí? To z toho táboráku vyskočí a také mě popálí do oka?

Spejbl: To zrovna ne, ale při hoření plastů vznikají toxické látky a mohli by jste se přiotrávit.
Mánička: I když by to bylo takhle v otevřené přírodě?
Spejbl: I tak Máničko. Ale je to škodlivé i pro přírodu, žano. Co ta pak má s tím roztaveným plastem dělat?

Hurvínek: No jo tatí, ale co když nevím, jestli ta věc, co chci hodit do táboráku, je nebezpečná nebo není?
Spejbl: Když nevíš, tak ji tam házet NEBUDEŠ. Do ohně přeci odjakživa patří dřevo, od objevení páry třeba ještě uhlí a v létě třeba ještě dřevěné uhlí, do grilu, žano. A nic jiného by se tam házet nemělo!

Mánička: No dobře pane Spejble, ale co tedy budeme dělat teď? Jídlo nemáme, baterky do ohně házet nesmíme, tak co budeme dělat?
Spejbl: Vzhledem k tomu, že už se setmělo, myslím, že půjdeme spát. Hurvajz, vezmi ten ešus a uhas oheň!

Hurvínek: A nemohli bychom ho nechat dohořet?
Spejbl: To bychom tedy nemohli. Říkali jsme si přeci, že oheň se nikdy nenechává bez dozoru a je jedno, jak je velký! Obzvláště, když jsme takhle venku v přírodě.

Hurvínek: Těch pár zbylých klacíků co tady hoří tatí, ale stejně nemůže udělat žádnou škodu.
Spejbl: Jak nemůže? Víš ty vůbec co už shořelo lesů třeba jen kvůli cigaretě?
Mánička: Ale to ani nevidíme na cestu do stanu, když ho uhasíme, pane Spejble. A já se ve tmě bojím!

Spejbl: Nebo se Máničko. Jsem tu přeci s vámi. Oči si na tmu za chvilku přivyknou a navíc nám na cestu posvítí měsíc. Tak Hurvíнку, chop se ešusu a ať to sviští, vlastně syčí!

(je slyšet zvuk uhašení ohně)

- Hurvínek: Hotovo tatí. Táborák je usyčen, vlastně uhašen.
Spejbl: Vážně? A zkontroloval jsi si to?
Hurvínek: Jak zkontroloval tatí? Žádné plameny už nevidím.
Spejbl: Myslím dotykem. Správný zálesák se přesvědčí, že oheň je skutečně uhašen. To znamená, že přiložíš ruku nad ohniště, jestli z něj ještě nesálá teplo. Zkusíš případně třeba klackem rozhrábnout popel, jestli ještě vespod není horký a zkontroluješ půdu okolo ohniště, jestli není teplá.
Mánička: Není to trošku přehnané, pane Spejble?
Spejbl: Může se to tak zdát, ale není Máničko. Stačí aby zůstal třeba i ten popel horký, přijde vítr, rozfouká ho a oheň je zpátky na střeše, vlastně v ohništi, nebo na stromě, v našem případě. Tak co Hurvíнку?
Hurvínek: (je slyšet rozhrabávání ohniště) Máš pravdu tatí, tady vespod z toho uhlí ještě sálá teplo a zem okolo ohniště je také ještě teplá.
Spejbl: No vidíš, tak hezky upaluj s ešusem k vodě a všechno to ještě dostatečně prolej. Ohniště i ta zem okolo musejí být chladné!
Hurvínek: (odběhne k vodě, jsou slyšet kroky a další zalití ohniště vodou). A je to tatí. Už je to všechno chladné jak **Míša vytažený na deset minut z mrazáku**.
Spejbl: Tak to by mělo být akorát. Dobrá děti, přesuneme se tedy do stanu a půjdeme na kutě.
Hurvínek: Kam že? Není to daleko, od toho stanu?
Mánička: Hurvíнку, jít na kutě přeci znamená, že půjdeme spát!
Spejbl: Vždyť on to moc dobře ví Máničko, jen si z nás zase dělá šprt'ouchlata!

(je slyšet jak jdou naši hrdinové ke stanu)

Tak děti, já si vlezu tady k tomu střešnímu oknu a vy si lehněte tady vpravo, ať na vás případně v noci nepadají hvězdy, žano.

- Hurvínek: Když mě se ale ještě nechce spát tatí.
Spejbl: Tak nespí a dívej se do stropu.
Mánička: Pane Spejble, a nemohl by jste nám říct nějakou pohádku? Aby se nám lépe usínalo.
Hurvínek: No tatí, pohádkuj nám pohádku.
Spejbl: Pohádku by jste chtěli?
Hurvínek: Sím ano.
Spejbl: No dobře, povím vám pohádku, ale nejdřív...
Mánička: Zuby, vid'te pane Spejble. Vyčistit. Jejda, to ale nepůjde, nemáme tady přeci kartáčky ani pastu...
Spejbl: Zuby, zuby si dnes výjimečně čistit nebudeme. Beztak jste nic nejedli, tak je máte stále čisté. Já chtěl říct, že mi nejdřív zopakujete pravidla rozdělávání táboráku v přírodě, o kterých jsme si dnes pověděli a já vám za to, řeknu pohádku.
Hurvínek: Tak to by jsme mohli dát dohromady, vid' Máni.
Mánička: No jo by jsme mohli.
Hurvínek: Počkat, jak jsme to začali? Přišli jsme sem k té vodě a chtěli jsme dělat táborák u lesa...
Mánička: Ale u lesa to nejde Hurvíнку. To bylo první pravidlo, nedělat táborák, neboli nerozdělávat oheň v blízkosti hořlavých látek!
Hurvínek: Máš pravdu Máničko. A pak bylo rozhodnuto, že ho uděláme kousek od vody, že abychom ho měli jak uhasit a navíc už tam ohniště z poloviny bylo.
Mánička: Jo jo. A taky si musíme dát pozor, abychom oheň nezapalovali když fouká silný vítr, nebo je třeba příliš sucho, to by nám ani všechna voda v řece nemusela stačit na případné hašení. Ohniště musíme správně zabezpečit proti šíření ohně, například tím,

že ho ohraničíme kameny nebo prohloubíme do země.

Hurvínek: A pak nemáme dělat moc velkou taturu, vlastně vatru...tedy aby ta hromada dřeva, co chceme zapálit, nebyla moc velká hromada, třeba jako Petřínská rozhledna, ale aby byla spíš menší, jen jako hromádka.

Mánička: Ale i takovou malou hromádku, neboli malý táborák, můžeme my děti zapálit jen v přítomnosti dospělého.

Hurvínek: Pokud už nám táboráček hoří, tak ho musí neustále někdo hlídat, aby nehořel někde kde nechceme. Také je potřeba dát si bacha, aby si v blízkosti ohně nehrály děti...

Mánička: To my bychom si nehráli!

Hurvínek: Se ví že ne. A že bychom neseděli moc blízko a pak se nestačili divit, že nám hoří rukáv , vlasy, nebo jiné oblečení.

Mánička: Ale o vlasy se musíme bát jen pokud je máme...

Spejbl: Jen aby jste to, že jo...a co dál?

Mánička: Táborák budeme přikrmovat jen dřevem, uhlím či dřevěným uhlím...

Hurvínek: Sem tam nějaký buřtem...

Mánička: Sem tam nějakým buřtem, ale rozhodně ne baterkami, výbušnými či jakkoliv nebezpečnými látkami. Budeme ho přikrmovat jen tak akorát, aby nebyly plameny moc velké, protože když jsou plameny moc velké, tak...

Hurvínek: Tak nám sežerou buřty i s klackem...

Mánička: ...ale hlavně mohou něco zapálit Hurvínku! A nedělej si z toho legraci, nebo nám pan Spejbl neřekne žádnou pohádku!

Spejbl: Jo jo Hurvajz, opatrně, nebo bude ta pohádka děsně krátká!

Hurvínek: Už jsem vážný taťulínku, ale ona zbývá už stejně jen poslední věc.

Spejbl: A jaká?

Hurvínek: Že když už je táboráček najedený našich buřtíků, tak ho pořádně uhasíme, aby nezůstalo žádné místo horké a odebereme se na vyprávění pohádky.

Spejbl: Velmi dobře děti. Jsem rád, že jste si z to důležité zapamatovali, a teď...

Mánička: (jásá) Pohádka, pohádka

Spejbl: Ano Máničko, teď už je na řadě pohádka.

Hurvínek: Sláva, a o čem bude?

Spejbl: No když jsme si dnešní odpoledne vyplnili takovou hasičskou osvětou, myslím, že by se hodila pohádka o dráčku Hasíkovi.